

Wiseguy

Nicholas Pileggi

WISEGUY

Het levensverhaal van een gangster

Lebowski, Amsterdam 2009

Voor Nora

Eerste druk, 1987 (verschenen bij De Boekerij als *Mafioso*)

Derde druk, 2009

Oorspronkelijke titel: *Wiseguy – Life in a Mafia Family*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon and Schuster, 1985

Vertaling: Hugo Kuipers

© 1985 by Pileggi Literary Properties, Inc.

© Nederlandse uitgave: Lebowski, 2009

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Foto auteur: © David Livingston

Typografie: Michiel Niesen

ISBN 978 90 488 0278 4

NUR 305

www.lebowskipublishers.nl

www.crimedelacrime.nl

Dankbetuigingen

Ik dank Raymond Dearie, officier van justitie van het Oostelijk District van de stad New York, Edward McDonald, substituut-officier van justitie en leider van het Bureau Georganiseerde Misdaad in Brooklyn, en Thomas P. Puccio, zijn voorganger, voor de bijdragen die zij aan dit boek hebben geleverd. Mijn dank gaat ook uit naar Jerry D. Bernstein, Laura Ward, Douglas Behm, Douglas Grover, Michael Guadagno en Laura Brevetti, de leden van het Bureau Georganiseerde Misdaad, en naar de rechercheurs en agenten Doug LeVien, Mario Sessa, Thomas Sweeney, Steve Carbone, Joel Cohen, Edmundo Guevera, Arthur Donelon, John Capp, Daniel Mann, Jack Walsh, Alfie McNeil, Ben Panzarella, Steve Del Corso en Jim Wales.

Inleiding

Op dinsdag 22 mei 1980 besloot Henry Hill een eind aan zijn bestaan te maken. Een andere uitweg zag hij niet. Hij zat in de staat New York een levenslange gevangenisstraf wegens grootscheepse narcoticahandel uit. De federale justitie verdacht hem van deelname aan de grootste succesvolle geldroof uit de geschiedenis van Amerika: een overval op het Lufthansa-kantoor, waarbij zes miljoen dollar was buitgemaakt. De politie van de stad New York wilde hem aan de tand voelen over de tien moorden die op de Lufthansa-overval waren gevolgd. Het ministerie van justitie wilde hem spreken over een moord waar ook de veroordeelde Italiaanse financier Michele Sindona bij betrokken was geweest. Het Bureau Georganiseerde Misdad deed hem ondervragen over de basketbalspelers van Boston College die hij had omgekocht. Federale agenten zochten naar de kisten met automatische wapens en landmijnen die hij uit een arsenaal in Connecticut had laten stelen. Het parket van Brooklyn wilde nadere informatie over een lichaam dat ze in een koelwagen hadden gevonden, zo stijf bevroren dat de patholoog-anatoom pas na twee dagen sectie kon verrichten.

Toen Henry Hill nog geen drie weken eerder was gearresteerd, was dat geen groot nieuws geweest. Het haalde de voorpagina's van de kranten niet en het kwam ook niet op het journaal. Hij was een van de vele drugshandelaren die jaarlijks werden gearresteerd, criminelen waarvan de betekenis vaak door de politie werd aangedikt. Toch was de arrestatie van Henry Hill een enorme buitensporigheid geweest. Hill was in de georganiseerde misdaad opgegroeid. Hij had nooit de top bereikt, maar hij wist alles. Hij wist hoe alles werkte. Hij wist wie de machines smeerden. Hij wist, letterlijk, waar de lijken begraven lagen. De politie wist dat als Henry Hill zou praten, hij hen aan tientallen tenlasteleggingen en veroordelingen kon helpen. En zelfs wanneer hij niet praatte, kon Henry Hill erop rekenen dat zijn eigen vrienden hem zouden vermoor-

den, zoals ze zo ongeveer iedereen hadden vermoord die bij de Lufthansa-overval betrokken was geweest. In de gevangenis hoorde Henry hoe de zaken ervoor stonden: zijn eigen beschermer, Paul Vario, de zeventigjarige gangsterleider in wiens huis Henry was opgegroeid, wilde niets meer van hem weten, en James 'Jimmy het Heertje' Burke, Henry's beste vriend, zijn vertrouweling en compagnon, de man met wie hij al in zijn tienerjaren samenwerkte, was van plan hem te vermoorden.

Onder die omstandigheden nam Henry zijn besluit: hij maakte gebruik van de mogelijkheid om zich als getuige à charge onder bescherming van het ministerie van justitie te stellen. Zijn vrouw Karen en hun kinderen, Judy van vijftien en Ruth van twaalf, verdwenen tegelijk met hem. Ze kregen nieuwe identiteiten. Het moet gezegd worden dat het voor Henry Hill een beetje gemakkelijker was om een eind aan zijn bestaan te maken dan het voor de gemiddelde staatsburger zou zijn geweest, want er waren nauwelijks bewijzen van het feit dat hij bestond. Zijn huis behoorde officieel aan zijn schoonmoeder toe. Zijn auto stond op naam van zijn vrouw geregistreerd. Zijn socialeverzekeringskaarten en rijbewijzen – hij bezat er meerdere – waren vervalst en op verzonden namen gesteld. Hij had nooit gestemd en hij had nooit belasting betaald. Hij had nooit met een op zijn eigen naam uitgeschreven ticket in een vliegtuig gezeten. Afgezien van zijn geboorteakte was er eigenlijk maar één document waaruit onomstotelijk bleek dat Henry Hill geleefd had, en dat was zijn strafblad, de opsomming van arrestaties vanaf de tijd dat hij als tiener zijn eerste schreden op het pad van de misdaad had gezet.

Een jaar na Henry Hills arrestatie werd ik benaderd door zijn advocaat, die me vertelde dat Hill op zoek was naar iemand die zijn levensverhaal kon opschrijven. Ik had toen al het grootste deel van mijn loopbaan als journalist over figuren uit de georganiseerde misdaad geschreven en ik had genoeg van het zelfverheerlijkend geraaskal van ongeletterde schurken die voor weldadige *Godfathers* wilden doorgaan. Daar kwam bij dat ik nog nooit van Henry Hill had gehoord. In mijn kantoor heb ik vier grote laden met systeemkaarten waarop ik namen en allerlei bijzonderheden noteer van

alle belangrijke en minder belangrijke figuren uit de wereld van de georganiseerde misdaad die ik in de pers of in justitiële documenten tegenkom. Ik ontdekte dat ik een kaart met Hills naam had; die dateerde uit 1970 en er stond – onjuist – op vermeld dat hij tot de gangsterfamilie van Joseph Bonanno behoorde. Niettemin bleek uit de enorme stapel gegevens die de federale justitie over hem had verzameld en het grote belang dat ze aan hem als getuige hechtten dat het alleszins de moeite waard was om Henry Hill een keer te ontmoeten.

Omdat hij door de federale autoriteiten werd beschermd, moest die ontmoeting ergens plaatsvinden waar zijn veiligheid kon worden gegarandeerd. Ik kreeg opdracht naar het vliegveld La Guardia te gaan om daar bij de balie van Braniff twee federale politiefunctionarissen te ontmoeten. Toen ik daar aankwam, hadden de twee mannen mijn ticket in hun handen. Ze vroegen of ik naar de wc moest. Ik vond het nogal vreemd dat ze me dat vroegen, maar ze legden me uit dat als ze me eenmaal mijn ticket hadden gegeven, ik niet meer uit hun zicht mocht verdwijnen tot we in het vliegtuig zaten. Ze konden niet riskeren dat ik de plaats van bestemming zou zien en gauw nog even iemand een tip zou geven. Het vliegtuig dat we namen bleek helemaal niet van Braniff te zijn, en de eerste plaats waar we landden was niet de plaats waar Henry Hill op ons wachtte. Er kwamen die dag meerdere vliegtuigen aan te pas om ons uiteindelijk naar een stad te brengen waar, zo hoorde ik later, Hill en zijn federale lijfwachten nog maar een paar uur eerder waren aangekomen.

Hill verbaasde me. Hij was anders dan de meeste gangsters die ik had ontmoet. Zijn taalgebruik was redelijk correct en hij kon goed formuleren. Zo nu en dan glimlachte hij. Hij wist erg veel over de wereld waarin hij was opgegroeid, maar vreemd genoeg sprak hij erover alsof hij niet meer dan een geïnteresseerde buitenstaander was. De meeste gangsters die in de loop van de jaren voor boeken en artikelen zijn geïnterviewd konden zich niet lang genoeg van hun persoonlijke ervaringen losmaken om hun leven in het juiste perspectief te plaatsen. Ze hadden het gangsterpad zo blindelings gevolgd dat ze bijna niets van het omringende landschap hadden

gezien. Henry Hill had oog voor alles. Hij werd gefascineerd door de wereld waarin hij was opgegroeid, en er was in die wereld maar heel weinig dat hij niet had onthouden.

Henry Hill was een crimineel. Hij was een misdadiger. Hij had van alles gedaan wat God verboden heeft. Hij wist hoe hij moest omkopen en hij wist hoe hij moest bedriegen. Hij was een fulltime gangster, een intelligent lid van de georganiseerde misdaad, het soort witte raaf dat niet alleen interessant is voor de politie maar ook voor sociale wetenschappers. Hij en zijn vrienden noemden elkaar 'wiseguys'. Ik had de indruk dat een boek over zijn leven een nieuw licht zou kunnen werpen op een wereld die gewoonlijk alleen van buitenaf of vanuit de sfeer van de *capo di tutti capi* was beschreven.

1

Henry Hill maakte bijna bij toeval kennis met de wereld van de georganiseerde misdaad. In 1955 ging hij, elf jaar oud en op zoek naar een baantje voor na schooltijd, naar een groezelig, slecht in de verf zittend taxibedrijf op 391 Pine Street, niet ver van Pitkin Avenue, in het Brownsville-East New York-gedeelte van Brooklyn. Het taxibedrijf, gevestigd in een klein winkelpand, bevond zich direct aan de overkant van de straat waar hij met zijn vader, moeder, vier oudere zusters en twee broers woonde, en zo lang als Henry zich kon herinneren had het bedrijf hem gefascineerd. Al voordat hij er ging werken had Henry de lange zwarte Cadillacs en Lincolns naar de standplaats zien rijden. Hij had de strakke, onbewogen gezichten van de bestuurders gezien, en hij zou hun kolossale wijde jassen nooit meer vergeten. Sommigen van hen waren zo dik dat als ze zich uit de auto's hesen de voertuigen wel tien centimeter omhoog kwamen. Hij zag glinsterende ringen en met juwelen bezette broeksriemen en dikke gouden polsbanden met flinterdunne platina horloges.

De mannen van het taxibedrijf waren heel anders dan de andere mensen uit de buurt. Ze droegen zijden pakken en legden een zakdoek over het spatbord van hun auto voordat ze achterover leunden om een praatje te maken. Hij had ze hun auto dubbel zien parkeren zonder dat ze ooit een bon kregen, zelfs niet wanneer ze hem vlak voor een brandkraan neerzetten. 's Winters had hij gezien dat de wagens van de gemeentereiniging eerst de sneeuw van het parkeerterrein voor het taxibedrijf ruimden en pas daarna die van het schoolplein en het ziekenhuisterrein. 's Zomers kon hij het luidruchtige kaartspel horen dat de hele nacht doorging, en hij wist dat niemand – zelfs meneer Mancuso niet, die verderop woonde en altijd wel iets te mopperen had – zou durven klagen. En de mannen van het taxibedrijf waren rijk. Ze zwaaiden met proppen bankbiljetten zo dik als tennisballen en droegen pinkrin-

gen met diamanten zo groot als walnoten. De aanblik van al die rijkdom en macht en lichaamsomvang had een bewelmend effect op hem.

Eerst waren Henry's ouders wel blij dat hun ijverige zoon een baan aan de overkant van de straat had gevonden. Henry's vader, Henry Hill senior, een hardwerkende elektricien in dienst van een bouwbedrijf, was altijd van mening geweest dat jonge mensen moeten werken om zo de waarde van het geld waar ze altijd om vroegen te leren kennen. Hij had zeven kinderen te onderhouden, dus alle extra inkomsten waren welkom. Sinds hij als twaalfjarige jongen kort na de dood van zijn vader uit Ierland naar de Verenigde Staten was gekomen, had Henry Hill senior zijn moeder en drie jongere broers moeten onderhouden. Juist door heel vroeg met werken te beginnen, vond hij, leerden jonge mensen de waarde van geld kennen. In tegenstelling tot de kinderen in Ierland bleven jonge mensen in Amerika veel langer rondlummelen dan nodig was.

Henry's moeder, Carmela Costa Hill, was ook blij dat haar zoon een baantje dicht in de buurt had gevonden, maar zij had andere redenen. Ten eerste wist ze dat haar man het op prijs stelde dat Henry een baantje had. Ten tweede hoopte ze dat haar driftige zoon nu geen tijd meer zou hebben om constant ruzie te maken met zijn zusters. En nu Henry junior werk had, zou ze meer tijd hebben voor haar jongste zoon Michael, die met een rugafwijking was geboren en daardoor aan zijn bed of een rolstoel was gekluisterd. Verder vond Carmela Hill het prachtig – ze was bijna extatisch blij – dat de Vario's, de familie die het taxibedrijf in eigendom had, uit het deel van Sicilië kwamen waar zij zelf ook was geboren. Carmela Costa was als klein kind naar Amerika gekomen en ze was op haar zeventiende met de lange, knappe, donkere, Ierse jongen getrouwd die ze in haar eigen buurt had ontmoet, maar ze voelde zich nog steeds verbonden met haar geboorteland. Zo hield ze zich aan de Siciliaanse keuken; ze maakte haar eigen pasta en had haar jonge echtgenoot, na zijn ketchupfles te hebben weggegooid, met ansjovissaus en *calamari* laten kennismaken. Ze geloofde nog steeds in de religieuze krachten

van bepaalde West-Siciliaanse heiligen, zoals Santa Pantaleone, de patroon tegen kiespijn. En zoals zoveel immigranten had ze het gevoel dat de mensen die een band met haar oude land hadden op een of andere manier ook met haarzelf waren verbonden. Het feit dat haar zoon zijn eerste baantje bij *paesani* had was de vervulling van Carmela's gebeden.

Maar het duurde niet lang voor Henry's ouders heel anders over het baantje van hun zoon begonnen te denken. Wat als een baantje voor na schooltijd was begonnen was geleidelijk overgegaan in iets wat Henry helemaal in beslag nam. Henry junior was altijd op de taxistandplaats. Als zijn moeder een karweitje voor hem had, was hij op de standplaats. 's Morgens voordat de school begon was hij op de standplaats en 's middags als de school was afgelopen was hij op de standplaats. Zijn vader vroeg hem naar zijn huiswerk. 'Dat maak ik op de standplaats,' zei hij. Het was zijn moeder opgevallen dat hij niet meer met de kinderen van zijn eigen leeftijd speelde. 'We spelen op de standplaats,' zei hij.

'Mijn vader was altijd kwaad. Hij was kwaad geboren. Hij was kwaad omdat hij zo hard moest werken voor zo weinig geld. Elektriciens verdienden in die tijd niet veel. Hij was kwaad omdat onze vierkamerwoning zo gehorig was, met mijn vier zusters en twee broers en ik. Hij schreeuwde altijd dat hij alleen maar rust en stilte wilde, maar dan waren wij allemaal al muisstil en was hij de enige die krijste en schreeuwde en serviesgoed tegen de muur kapotsloeg. Hij was kwaad omdat mijn broer Michael al vanaf zijn geboorte van onderen helemaal verlamd was. Maar meestal was hij kwaad omdat ik op die taxistandplaats rondhing. "Het is geteisem!" schreeuwde hij dan. "Je krijgt er de grootste last mee!" riep hij. Maar ik deed gewoon of ik niet wist waar hij het over had en ik zei dat ik alleen maar een boodschappenjongen was en geen verkeerde dingen deed, en ik bezwoer hem dat ik naar school ging, terwijl ik daar in werkelijkheid al in geen weken meer was geweest. Maar hij trapte er nooit in. Hij wist wat er daar op die standplaats gebeurde, en van tijd tot tijd, meestal wanneer hij een stuk in zijn kraag had, gaf hij me een pak slaag. Maar toen kon het me al niet meer schelen. Iedereen krijgt weleens op zijn donder.'

In 1955 was de Euclid Avenue Taxi- en Limousinedienst in het Brownsville-East New York-gedeelte van Brooklyn meer dan alleen maar een centrale voor taxi's. Het was een trefpunt voor gokkers, advocaten, bookmakers, handicappers, ex-jockey's, ex-gedetineerden, bouwvakkers, vakbondsfunctionarissen, plaatselijke politici, vrachtwagenchauffeurs, verzekeringsagenten, werkloze kelners, woekeraars, politieagenten die geen dienst hadden, en zelfs een paar voormalige huurmoordenaars uit de goeie ouwe gangstertijd. Het was ook het officieuze hoofdkwartier van Paul Vario, een opkomende ster in een van de vijf gangsterfamilies van de stad en de man die de meeste criminele praktijken in deze wijk beheerste. Vario had zijn hele leven telkens weer in de gevangenis gezeten. In 1921, toen hij elf jaar oud was, had hij zeven maanden gezeten wegens spijbelen, en in de loop van de jaren was hij gearresteerd wegens woeker, inbraak, belastingontduiking, omkoperij, illegaal gokken, minachting voor de rechtbank en nog allerlei andere delicten. Naarmate hij ouder en machtiger werd, werd hij vaker vrijgesproken en lichter gestraft, omdat belangrijke getuigen niet kwamen opdagen of omdat edelmoedige rechters hem geen gevangenisstraf gaven maar een boete oplegden. (Zo gaf rechter Dominic Rinaldi uit Brooklyn hem eens een boete van tweehonderdvijftig dollar wegens omkoping en samenspanning, iets wat hem ook vijftien jaar gevangenis had kunnen opleveren.) Vario probeerde in deze wijk, die bekend stond om haar rumoerigheid, een zeker decorum op te houden. Hij verafschuwde overbodig geweld (dat wil zeggen, geweld dat niet in zijn opdracht plaatsvond), vooral omdat het slecht was voor de zaken. Hij vond het een slordige gewoonte om zomaar lijken op straat te laten liggen. Er kwamen moeilijkheden van en het ergerde de politie, die in die jaren meestal niet al te streng tegen de georganiseerde misdaad optrad.

Paul Vario was een grote man, een meter tachtig lang en meer dan honderdtien kilo zwaar, en hij leek nog groter dan hij al was. Hij had de dikke armen en borst van een sumoworstelaar en hij bewoog zich op de logge manier van een grote man die wist dat mensen en gebeurtenissen op hem zouden wachten. Hij was

immuun voor angst en schrok nergens van. Als de motor van een auto terugsliep of als iemand zijn naam riep, keek Paul Vario wel om, maar hij deed dat heel langzaam. Hij leek onkwetsbaar. Door niets van zijn stuk te brengen. Hij had de ongeïnteresseerde houding waar absolute macht wel vaker mee gepaard gaat. Niet dat Vario zich niet snel kon bewegen, als hij dat wilde. Henry had eens gezien hoe hij een honkbalknuppel uit zijn wagen greep en een veel leniger man vijf trappen op achtervolgde om een woekerschuld te innen. Maar meestal spande Vario zich zo min mogelijk in. Toen Henry twaalf was, begon hij boodschappen voor Paul Vario te doen. Hij haalde Chesterfield sigaretten en koffie – zwart, geen melk, geen suiker – voor Vario en bracht zijn boodschappen over. Wanneer ze hun ronden door de stad maakten, stapte Henry in de loop van een dag meer dan twintig keer uit Paulies zwarte Impala. Terwijl Vario achter het stuur bleef zitten, bracht Henry allerlei mensen met wie Vario een gesprek wilde hebben naar de auto.

‘In de 114th Street in East Harlem, waar de ouwe jongens hun eigen schaduw nog niet vertrouwden, keken ze me met halfdichtgeknepen ogen aan, als Paulie me in de clubs mee naar binnen nam. Ik was een kleine jongen en ze gedroegen zich alsof ik een smeris was. Maar toen een van hen een keer aan Paulie vroeg wie ik was, keek hij ze aan alsof ze gek waren. “Wie hij is?” zei Paulie. “Hij is een neefje. Familie van me.” Daarna glimlachten ze allemaal tegen me.

Ik leerde van alles en ik verdiende geld. Als ik Paulies boot had schoongemaakt, kreeg ik niet alleen betaald maar mocht ik ook de rest van de dag gaan vissen. Het enige dat ik hoefde te doen was zorgen dat Paulie en de andere kerels die aan boord waren van wijn en koel bier werden voorzien. Paulie had de enige boot in Sheepshead Bay die geen naam had. Paulie wilde nooit dat zijn naam ergens op stond. Zijn naam stond niet eens bij zijn deurbel. Hij had nooit een telefoon. Hij had een hekel aan telefoons. Als hij werd gearresteerd, gaf hij altijd het adres van zijn moeder in Hemlock Street op. Hij heeft zijn hele leven boten gehad en hij heeft niet één van die boten een naam gegeven. Hij zei altijd tegen

mij: “Zet nooit ergens je naam op!” En dat heb ik ook nooit gedaan.

Na een tijdje wist ik al eerder dan hijzelf wat Paul wilde. Ik wist hoe ik ergens moest komen en hoe ik moest verdwijnen. Het zat gewoon in me. Niemand leerde me iets. Niemand zei ooit, doe dit, doe dat niet. Ik wist het gewoon. Ik was nog maar twaalf, maar ik wist het. Na een paar maanden, ik weet het nog goed, was Paul een keer op de standplaats en kwamen een paar kerels uit de buurt een praatje met hem maken. Ik stond op en wilde weglopen. Dat hoefde me niet gezegd te worden. Er hingen daar nog andere jongens rond, en we stonden allemaal op om weg te lopen. Maar dan kijkt Paulie op. Hij ziet dat ik weg wil gaan. “Dat hoeft niet,” zegt hij met een glimlach. “Jij mag hier blijven.” De andere jongens bleven weglopen. Ik kon zien dat ze niet om durfden te kijken, maar ik bleef. Ik bleef de volgende vijfentwintig jaar.’

Toen Henry op de taxistandplaats begon te werken, heerste Paul Vario als een stedelijke radja over Brownsville-East New York. Hij beheerste bijna alles wat er in die wijk op het gebied van illegaal gokken, woeker en afpersing gebeurde. Als vooraanstaand lid van de gangsterfamilie Lucchese had Vario de taak om de orde te handhaven onder sommigen van de meest ordeloze mannen van de stad. Hij hoorde klachten aan, bezwoer oude vetes en beslechtte ruzies tussen koppige vechtersbazen. Met zijn vier broers als afgezanten en compagnons beheerste Vario in het geheim ook verscheidene legitieme ondernemingen in de wijk, zoals de taxicentrale. Hij bezat de Presto Pizzeria, een groot en donker restaurant aan Pitkin Avenue, om de hoek van de standplaats. Daar leerde Henry koken; daar leerde hij hoe hij bedragen moest optellen voor Vario’s illegale loterij, die het souterrain van de pizzeria als kantoor gebruikte. Vario bezat ook de Fountainbleu Bloemisterij aan Fulton Street, zo’n zes straten van de taxicentrale vandaan. Daar leerde Henry ijzerdraadjes draaien om de bloemen van de enorme grafkransen voor gestorven vakbondsleden.

Vario’s oudere broer Lenny had een functie in de bouwvakkersbond en was vroeger illegale drankstoker geweest; bovendien had hij eens het voorrecht genoten om tegelijk met Lucky Luciano gearresteerd te worden. Lenny, die van *wraparound*-zonnebrillen

en glanzend gepolijste nagels hield, onderhield het contact tussen Paul en de plaatselijke aannemers en bouwbedrijven, die allemaal – met rechtstreekse financiële bijdragen of door mensen op de loonlijst te zetten die niet hoefden te werken – zorgden dat hun bouwterreinen van brand of stakingen gevrijwaard bleven. Paul Vario was de op één na oudste. Tommy Vario, de op twee na oudste, werkte ook in de bouwvakkersbond en was meerdere malen wegens illegale gokactiviteiten gearresteerd. Tommy hield toezicht op Vario's gok- en woekerpraktijken op tientallen bouwterreinen. De volgende broer, Vito Vario, ook wel 'Tuddy' genoemd, leidde de taxicentrale waar Henry zijn eerste baantje had. Het was Tuddy Vario die Henry in dienst had genomen. Salvatore 'Babe' Vario, de jongste van de broers, ging over het kaarten en dobbelen in woningen, kelders van scholen en kantoortjes van garages: iedere avond en in het weekend tweemaal per dag. Babe was ook de man die met smeergeld van de plaatselijke politie voor elkaar kreeg dat er ongestoord gespeeld kon worden.

Alle Vario-broers waren getrouwd en woonden in de buurt, en ze hadden allemaal kinderen, sommigen van Henry's leeftijd. In het weekend gingen de broers en hun gezinnen meestal naar het huis van hun moeder (hun vader, huismeester van een kantoorgebouw, was gestorven toen ze nog jong waren), waar 's middags luidruchtig kaart werd gespeeld en waar constant pasta, kalfsvlees en kipschotels uit de keuken van de oudere mevrouw Vario werden aangevoerd. Henry vond niets zo opwindend als het lawaai en het kaartspel en het voedsel op die middagen. Er trok daar een eindeloze optocht van vrienden en familieleden van de Vario's aan hem voorbij en de meesten van hen stopten opgevouwen dollarbiljetten in het zakje van zijn overhemd. Er stonden gokautomaten in de kelder en er zaten duiven op het dak. Er waren schalen met *cannoli*, met room gevulde Italiaanse pasteitjes, als geschenk naar Amerika gestuurd, en grote kommen met citroenijs en *gelato*.

'Vanaf de eerste dag dat ik op de standplaats kwam wist ik dat ik mijn thuis had gevonden – vooral toen ze hadden ontdekt dat ik half Siciliaans was. Achteraf kan ik zien dat alles veranderde

toen ze ontdekten dat mijn moeder van Sicilië kwam. Ik was niet zomaar een jongen uit de buurt die karweitjes deed op de standplaats. Ik kwam plotseling in hun huizen. Ik zat in hun koelkasten. Ik deed boodschappen voor de Vario-vrouwen en speelde met hun kinderen. Ze gaven me alles wat ik wilde hebben.

Al voordat ik op de standplaats ging werken werd ik door dat bedrijf gefascineerd. Ik keek altijd door mijn raam naar die mannen en dan droomde ik ervan dat ik ook zo iemand zou worden. Toen ik twaalf was, had ik de ambitie om een gangster te worden. Om een wiseguy, een toffe jongen, te worden. Ik wilde liever een wiseguy worden dan president van de Verenigde Staten. Het betekende macht te midden van mensen die geen macht hadden. Het betekende voorrechten in een arbeidersbuurt waar niemand voorrechten had. Als je een wiseguy was, had je de hele wereld in je broekzak. Ik droomde daarvan, zoals andere kinderen droomden dat ze dokter of filmster of brandweerman of honkballer zouden worden.’

Plotseling merkte Henry dat hij overal kon komen. Hij hoefde op zondagmorgen niet meer bij de Italiaanse bakker in de rij te staan. De bakker kwam achter zijn toonbank vandaan, stopte de warmste broden onder zijn arm en deed hem wuivend uitgeleide. De mensen zetten hun auto niet meer op het tuinpad van de Hills neer, hoewel zijn vader nooit een auto had. Op een dag droegen jongens uit de buurt zelfs de boodschappen van zijn moeder voor haar naar huis. Voor zover Henry kon nagaan, was geen enkele wereld hiermee te vergelijken, in ieder geval geen wereld waar hij ooit toegang tot zou hebben.

Tuddy (Vito) Vario, die de leiding van de taxicentrale had, was al weken op zoek geweest naar een pientere, ijverige jongen. Tuddy had in de Koreaanse oorlog zijn linkerbeen verloren, en ofschoon hij zich goed aan zijn handicap had aangepast, kon hij zich toch niet zo vlug bewegen als hij zou willen. Tuddy had iemand nodig die kon helpen de taxi's en limousines schoon te maken. Hij had iemand nodig die vlug even naar de Presto Pizzeria kon lopen om eten te halen. Hij had iemand nodig die hij het kasregister kon laten leeghalen van de kleine snackbar die hij twee straten ver-

derop bezat, en hij had iemand nodig die bijdehand genoeg was om bestellingen goed te kunnen opnemen en vlug genoeg om met warme koffie en koud bier terug te komen. Andere jongens, onder wie zijn eigen zoon Vito junior, waren hopeloos geweest. Ze treuzelden. Ze zeurden. Ze hadden hun hoofd er niet bij. Soms namen ze een bestelling op en waren daarna opeens verdwenen. Tuddy had een pientere jongen nodig die van wanten wist. Een jongen die hard wilde werken. Een jongen op wie hij kon rekenen.

Henry Hill was perfect. Hij was vlug en hij was pienter. Hij deed de dingen vlugger dan alle anderen en hij begreep meteen wat er van hem verlangd werd. Voor een dollar per stuk maakte hij de taxi's en limousines schoon (die limousines werden gebruikt voor begrafenissen en bruiloften en om hoge politiefunctionarissen naar de gokavondjes van de Vario's te brengen), en na gebruik maakte hij ze gratis opnieuw schoon. Tuddy was zo blij met Henry's snelle en serieuze manier van werken dat hij hem na twee maanden begon te leren de taxi's en limousines op het parkeerterrein te zetten en weer op te halen. Het was een glorieus ogenblik – Tuddy kwam met een telefoonboek in zijn handen naar buiten omdat Henry anders niet over het dashboard kon kijken; hij was vastbesloten de twaalfjarige jongen in één dag te leren autorijden. Het bleek vier dagen te duren, maar aan het eind van de week was Henry Hill zover dat hij de taxi's en limousines voorzichtig tussen de waterslang en de benzinepompen kon manoeuvreren. Een halfjaar later zette Henry Hill de limousines vliegensvlug en tot op de centimeter nauwkeurig op hun plaats, terwijl zijn klasgenoten met ontzag en jaloezie van achter de gehavende schutting stonden toe te kijken. Op een dag zag Henry zijn vader, die nooit had leren autorijden, van achter de schutting naar hem kijken. Die avond verwachtte Henry dat zijn vader zijn behendigheid met auto's ter sprake zou brengen, maar Hill senior at in stilte. Henry wist natuurlijk wel beter dan dat hij het zelf ter sprake bracht. Hoe minder er over zijn baantje op de taxistandplaats werd gesproken, hoe beter het was.

‘Ik was de gelukkigste jongen van de wereld. Mensen als mijn vader konden dat niet begrijpen, maar ik hoorde ergens bij. Ik

werd behandeld als een volwassene. Ik zag een fantasie werkelijkheid worden. Wiseguys kwamen aanrijden en gooiden me hun sleutels toe om me hun Cadillac te laten parkeren. Ik kon nog niet eens over het stuur heen kijken en ik was al Cadillacs aan het parkeren.’

Op twaalfjarige leeftijd verdiende Henry Hill meer geld dan hij kon uitgeven. In het begin trakteerde hij zijn klasgenoten op ritten te paard over de ruitersporen van de Canarsieheide. Soms gingen ze op zijn kosten een dag naar het Steeplechase-pretpark, met als hoogtepunt een parachuteval van tachtig meter. Maar langzamerhand kreeg Henry genoeg van zijn klasgenoten en van zijn eigen vrijgevigheid. Hij merkte al gauw dat pretparken en woeste ritten op zwetende paarden nooit konden tippen aan de avonturen die hij op de taxistandplaats beleefde.

‘Mijn vader was het soort man dat zijn hele leven hard had gewerkt maar altijd achteraan had gestaan wanneer het op betalen aankwam. Toen ik een kind was, zei hij altijd dat hij een “kleine man” was, en dan moest ik bijna huilen. Hij was actief in de elektriciensvakbond en kreeg bloemen op zijn begrafenis. Hij werkte in luxe flatgebouwen op Manhattan en nieuwbouw in Queens, en wij zaten altijd maar in die armoedige kleine woning, met zeven kinderen van wie er één met een kapotte rug aan zijn bed gekluisterd was. We hadden geld om te eten, maar we hadden nooit iets extra’s. En de hele tijd zag ik alle andere mensen, niet alleen de wiseguys, geld verdienen. Ik wilde niet zo leven als mijn vader. Hoe hij ook tegen me schreeuwde, en hoe vaak ik ook van hem op mijn donder kreeg, ik wilde niet luisteren naar wat hij zei. Ik geloof niet eens dat het tot me doordrong wat hij zei. Ik had het te druk met geld verdienen.

En iedere dag leerde ik er wat bij. Iedere dag verdiende ik hier een dollar en daar een dollar. Ik luisterde naar plannen die werden beraamd en ik zag mensen succes met die plannen hebben. Het was allemaal heel vanzelfsprekend. Ik was iedere dag op de standplaats. Er werd daar de hele dag gestolen goed binnengebracht. Een kist met gestolen broodroosters die aan een heler werd doorverkocht, een lading kasjmiertruien, zo uit een vrachtwagen.

gen, dozen met ongebanderolleeerde sigaretten, afgepakt van een paar onnozele smokkelaars die niet bij de politie konden klagen. Het duurde niet lang of ik bracht overal in de buurt gokbewijsjes rond, op adressen waar de Vario's mannetjes hadden zitten die de opbrengsten van de illegale loterij bijhielden. Voor honderdvijftig dollar per week en gratis telefoon verhuurden mensen een kamer van hun woning aan de Vario's. Dat was een voordelig zaakje. De wiseguys hadden tegen het eind van de middag maar twee of drie uur nodig om alles te registreren en de winnaars te omcirkelen. Vaak waren de kamers die Paulie en zijn mannen huurden van de ouders van de kinderen met wie ik naar school ging. Eerst keken ze ervan op als ze mij met een boodschappentas vol briefjes zagen binnenkomen. Ze dachten dat ik met hun kinderen kwam spelen. Maar al gauw wisten ze wie ik was. Ze konden zien dat ik een andere ontwikkeling doormaakte.

Toen ik mijn eerste paar dollars had verdiend en de moed had verzameld om zonder mijn moeder inkopen te gaan doen, ging ik naar Benny Field's in Pitkin Avenue. Daar kochten de wiseguys hun kleren. Toen ik naar buiten kwam, droeg ik een donkerblauw streepjespak met een dubbele rij knopen en met zulke scherpe revers dat je al gearresteerd kon worden als je ze alleen maar even liet zien. Ik was nog een kind. Ik was zo trots. Toen ik thuiskwam, wierp mijn moeder één blik op me en riep toen: "Je loopt erbij als een gangster!" Toen voelde ik me nog beter.'

Toen hij dertien was, had Henry een jaar op de standplaats gewerkt. Hij was een knappe jongen met een intelligent, open gezicht en een brede glimlach. Zijn dichte, zwarte haar was recht naar achteren gekamd. Zijn donkerbruine ogen waren zo fel en intens dat ze schitterden van opwinding. Hij was handig. Hij had geleerd hoe hij voor de woedende uithalen van zijn vader moest wegduiken, en hij was een meester in het ontglippen van de bewakers op de paardenrenbaan, die zeiden dat hij te jong was om daar rond te hangen, vooral op schooldagen. Vanuit de verte leek hij bijna een verkleinde uitvoering van de mannen die hij zo bewonderde. Hij droeg ongeveer dezelfde kleren, hij probeerde hun handgebaren te imiteren, hij at hun soort *scungilli* en inktvisgerechten waar hij van

moest kokhalzen, en hij dronk altijd grote koppen met kokendhete, bitterzwarte koffie, ook al smaakte het afschuwelijk en brandde hij zijn lippen zo erg dat hij het bijna uitschreeuwde. Hij was een wise-guy van bordpapier, een kind dat zich als gangster had verkleed. Maar hij leerde ook steeds meer over die wereld, en meer nog dan tieners die samoerai of boeddhistische monnik wilden worden, vatte hij alles wat hij leerde uiterst serieus op.